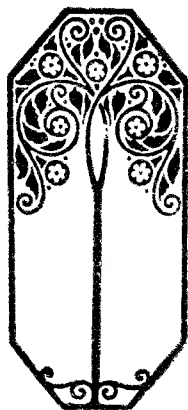

**A MAGYARORSZÁGI
CIPÉSZ-CSIZMADIA MUN-
KÁSOK SZAKSZERVEZETI
MOZGALMA
1903-1912**

IRTA FARKAS ISTVÁN

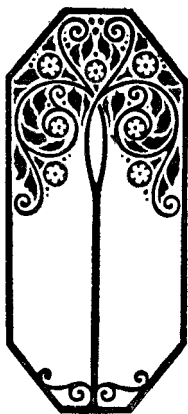
• A SZAKSZERVEZET KIADÁSA •

1913 AUGUSZTUS HÓ

VILÁGOSSÁG KÖNYVNYOMDA RT. BUDAPESTEN

A magyarországi cipész-csizmadia munkások szak- szervezeti moz- galma 1903-1912

Irta: Farkas István

**Kiadja a szak-
szervezet. 1913
augusztus hó -**

**Világosság könyvnyomda rt.
Budapesten, VIII, Conti-utca 4**

Előszó.

A munkásság úgy érvényesülhet, gazdasági befolyásra úgy tehet szert, ha osztályhelyzetét felismerve, szervezkedik és szervezett erejével hatni, befolyásolni, küzdeni tud. Egyénenként a munkások tehetetlenek, könnyen elnyomhatók, de szervezetten nagy erőt képviselnek. Egyénenként senki sem tud érvényesülni. A társadalmi és gazdasági élet minden terén szervezett erők érvényesülnek.

A tőkésék és munkáltatók a maguk érdekeit és felfogásait juttatják érvényre és elnyomják a munkásokat; lehetőleg alacsony béreket fizetnek és hosszú ideig dolgoztatják munkásaikat, mert az ilyen állapot előnyös nekik. A munkások pedig élni akarnak, élniök kell, mert dolgoznak és legtöbb jussuk van az életre. A munkások tehát szervezkednek, szakszervezetbe tömörülnek, hogy jobb munkafeltételekért, gazdasági és társadalmi érvényesülésükért küzdeni tudjanak.

Ilyen tíz évi küzdelemnek a főbb és jelentősebb eseményeit gyűjtöttük össze e füzetbe, hogy a lábbeli ipar összes munkásai, de főleg a mozgalom részesei erőt merítsenek a további küzdelemre, a még fokozotabb szakszervezeti tevékenykedésre.

Röviden összefoglalva adjuk a régebbi mozgalom történetét és a tíz évi mozgalom eseményeit, úgy, amint történtek, a szakegyesületnél és a szabadszervezetnél külön-külön csoportosítottuk. A táblázatos kimutatásokat Günther Péter és Hubai János alkalmazott szaktársak állították össze. Fogadják a szaktársak olyan szívesen, mint amilyen jóindulattal és a mozgalom iránt táplált szeretettel a központi vezetőség e füzet kiadását elhatározta.

A cipésmunkások szakmozgalma az országosítás előtt.

A magyarországi cipésmunkások mozgalmának a kezdete az 1868-ban megindult általános munkásmozgalom kezdetével esik egybe. 1868-ban kezdtek a magyarországi munkások először önállóan szervezkedni és ennek keretében találjuk meg a cipésmunkások szervezkedésének a kezdetét is. Persze kicsi és kezdetleges keretek között indult meg a szervezkedés és jósokáig csak Budapesten volt valamelyes munkásmozgalom.

Kezdetlegesen, kicsi keretekben indult útjára a magyarországi munkásmozgalom, de mindjárt kezdeténél, az akkori viszonyokhoz mérten, elég öntudatossággal is. Az ország munkásságának zömét képező németajku munkások sokfelé megfordultak, sokat tapasztaltak és a nyugati államokban erős hullámozásban lévő munkásmozgalomról tudomásuk volt.

Ezek a tapasztalt, sokfelé megfordult német munkások győzték meg itteni munkástársaikat arról, amit Lassalle a német munkásoknak oly hévvel és kitartóan magyarázott, hogy a munkásoknak a polgári pártoktól különváltan, önállóan kell szervezkedni és pártot alakítani. Ezek a német-

ajku munkások ismerték a kommunista kiáltvány tanításait és a szervezkedésnek a gondolatát ők hintették el Magyarországon.

A kezdet kezdetén, 1868-ban, a magyarországi munkásmozgalom kisarjadásánál, a már akkor Németországban erős hullámban levő munkásmozgalom jelszavai és törekvései tükröződnek vissza. Az önsegélyezés és az önálló munkáspárt megteremtésének hangoztatása, továbbá az önképző-egyesületek alakítására való törekvés voltak azok a célok, amelyek a magyarországi munkásmozgalom első megnyilvánulásának tartalmát képezték. Németországban akkor már volt önálló munkáspárt. 1864-ben alakult meg. Önképző-egyesületek is voltak és a Schulze-Delitzsch-féle önsegélyezési mozgalom is erős hullámban volt. A magyarországi munkásmozgalom megindítóinak és vezetőinek mindezekről tudomásuk volt és agitációjukban hivatkoztak is e példákra.

Ebben a mozgalomban résztvevő cipészek már 1868-ban arra törekedtek, az volt a legközelebbi céljuk, hogy szakmailag is szervezzék a munkásokat. Már 1868-ban az önképző-egylet megalakításával foglalkoztak és e jelszóval agitáltak a cipésmunkások között, hogy azokat céljaik eléréséhez megnyerjék. Elképzelhető, hogy e cél elérése nehezen ment és igen sok akadálylyal kellett elődeinknek megküzdeni.

A céhek évszázados uralma alatt megcsontosodott szokások alakultak ki, amelyeket a kapitalista termelés még nem érintett akkoriban nálunk és így sziklafalként ta-

padtak minden modern törekvés elé. E rendszerből fakadtak a „legények“ közötti ellentétek is, amelyekkel a mozgalom első stádiumában kellett megbirkózni, mint ahogy ma is még az új területeken az előítéletek és patriarchális viszonyok leküzdésén keresztül érvényesülhet és verhet gyökeret a modern munkásmozgalom. Ezen viszonyokról írja az akkori idők egyik derék harcosa:

„A cipészek¹ között egy régi, a céhrendszer idejéből fenmaradt műhelyzsarnokság ellen is meg kellett küzdeni a munkásmozgalomnak. Ugyanis a cipésműhelyekben mindenütt két osztályra oszlottak a munkások. Az egyik osztály elsőrendű osztály volt. Ebben az idősebb munkások voltak felvéve és „Talléros-legények“ (Thaler-Gesellen“, auch „Vergleich-Gesellen“ genannt) elnevezés alatt külön zárt testületet képeztek és a műhelyekben a tekintélyt képviselték. A rajtuk kívül állók fölött előjogokat, kiváltságokat gyakoroltak és azoktól feltétlen engedelmességet követeltek. Ebben egész a zsarnokságig mentek. Ez az áldatlan állapot a cipészsegédek két ellenséges táborra osztotta és e két tábor állandó harcban állott egymással. Tehát legfőbb ideje volt már, hogy ennek a bajnak vége szakadjon.

Minthogy a munkásmozgalom felvilágosítólag és kiegyenlítőleg hat, úgy a do-

¹Lásd bővebben „A budapesti cipészsegédek szakegylete 25 éves története“ című, 1912. évben megjelent füzetet.

log természeténél fogva a cipészsegédek műhely-arisztokráciáját: a „Talléros-legények“ intézményét is megszüntette.“

A budapesti cipészek kilenc évi szervezkedés után, 1877-ben, érték el azt, hogy alapszabályszerű egyesületük legyen. Alapszabályokat dolgoztak ki már 1869-ben és azokat jóváhagyás végett fel is terjesztették, de a hatóságok nem hagyták jóvá és a szervezkedni akaró cipészeket üldözték, az agitátorokat elfogták, becsukták és eltoloncolták. A hatóságok bornirtsága a társadalmi alakulatokkal szemben határtalan volt. Mindenáron el akarták fojtani a munkások mozgalmát. A cipészceh segédkezett ebben a hatóságoknak, amennyiben beárulta a munkásmozgalom vezetőit a hatóságoknál, hogy azok az istent és a „hazát“ megtagadják. Pestváros képviselőtestületének a céhek elnökei ezen minőségüknél fogva tagjai voltak és a céhek elnökei a képviselőtestületben tiltakoztak mindennemű munkásegylet létesítése ellen.

A pesti cipészek 1874-ben tették az első nagyobb szabású kísérletet arra, hogy a mozgalmat az egész országra kiterjesszék. 1874. év pünkösdi napjára Pestre országos cipészkongresszust hívtak egybe. Erről az akcióról írja Horváth János, az akkori mozgalom egyik kiváló vezéregyénisége a következőket²:

„A kongresszusra szóló meghívók százszáz példányban küldettek szét az ország

² A budapesti cipészsegédek szakegyületének 25 éves története, 1902.

összes cipészeinek. És a még nagyon is hézagos cipészmozgalom mellett mégis Pécs, Szigetvár, Nagykanizsa, Pozsony, Nagyszeben, Eszék, Zágráb, Grác és Bécs cipészsegédei küldöttek képviselőket a kongresszusra, melynek megtartására így 22 képviselő jött össze. Minden készen és rendben volt, de a kongresszus megtartását az akkori belügyminiszter, Szápáry, a megnyitás előtt néhány órával betiltotta. Az elkeseredés igen nagy volt, mert az egész művelet — ha nem is mindenkorra, de a jelen esetben bizonyára — el lett rontva. A kongresszus létrejöttét az akkori pártlapok: a Munkás Hetikrónika és az Arbeiter-Wochenchronik, is lehetőleg előmozdították.

A kongresszusnak az lett volna a feladata, hogy a cipész-szakmozgalmat az egész országra kiterjessze, egységesen szervezze. Minden nagyobb városban szakegylet alapítása terveztetett, melyek egymással kölcsönösen érintkeztek volna. Agitátorokról, szakszerű előadókról gondoskodva volt. Heckmann István szak-társ először is Pozsonyba, Szombathelyre és Sárvára küldetett ki szakegyletek alapítása végett. Szakegyletek alapítása azonban lehetetlenség volt, mert a belügyminiszter az alapszabályokat valami kifogással mindig visszautasította.“

De nemcsak hogy a kongresszust nem tarthatták meg, hanem az ideiglenesen működő cipészegyletet is szétrobbantották,

iratait a rendőrség lefoglalta és további működését megtiltotta.

A mozgalom azonban nem szűnt meg, ha levertség és zavar állott is be jódarabig. A mozgalom vezetői igen kitartó és szívós emberek voltak s újból kezdték a szervezés munkáját. Gyűléseztek, értekezleteket tartottak és a céhek is megszűntek. Végre azután 1877-ben a belügyminiszter látta-mozta az alapszabályokat és így alakult meg 1877 szeptember 24-én „A budapesti cipészsegédek önképző-egylete“, az első legális jellegű cipésmunkás-egyesület, amelyből a magyarországi cipésmunkások mozgalma kisarjadt.

A megalakult önképző mindenekelőtt tagokat iparkodott szerezni. A járulék havi 20 krajcár volt. Az egyesület oktatásokat, felolvasásokat rendezett és a mértani rendszer utáni cipészipari szakoktatást is meghonosította Magyarországon. Ezt a rendszert a magyarországi cipészek közül kevesen ismerték, de senki sem tanította. A budapesti cipészsegédek szakegylete hívta Budapestre Knöfel Róbert bécsi cipésmestert, aki el is jött és itten nyilvános előadást tartott, amit a pesti cipészek megbámultak, mert nem tudtak a mértani rendszerről semmit sem. Bevezették a segítyezést és meghonosították a munkásközvetítést. Szóval, az önképző rendesen működött és egyes tagjai, akik vidékre elkerültek, magukkal vitték a szervezkedésnek a gondolatát is. Az önképző azonban nem sokáig folytathatta nyugodtan működését,

a hatóságok újból üldözték a munkásmozgalmat. 1885-ben a cipészmozgalom legértelmesebb vezető embereit kiutasították Budapestről és a mozgalomban zavar és több éven át tartó stagnálás állott be. A kiutasítottak és a budapesti szakmozgalom révén, habár kis mértékben is, de egyeseknél és egyes műhelyekben elterjedt a vidéken is a szakmozgalom híre és lassan érlelődött a szervezkedés gondolata. A vidéki városokban legelőször Nagyszebenben, Pozsonyban, Temesváron és Kassán voltak cipésszervezetek, amelyek azonban az első kezdeményezés után, bár jóváhagyott alapszabályokkal bírtak is, megszűntek, illetve nem tudtak rendszeresen működni, részben a tagok hiánya, de legtöbbször a hatóságok és a mesterek önkénykedései miatt.

1890-ben és a rákövetkező években általában élénkebb lett a munkásmozgalom. Élénkebb agitáció folyt, szélesebb körben váltak ismeretessé a munkások törekvései és a szakmai szervezkedés is jobban elterjedt. A mozgalom vezetése és irányítása öntudatosabb és praktikusabb lett, ami a mozgalom térfoglalását lehetővé tette.

1891-ben ünnepelte meg Budapest munkássága először Magyarországon tüntetés keretében május elsejét. Ennek a híre eljutott a vidéki munkásokhoz is, az összes lapok irtak róla, a vidéki városokban az akkoriban elterjedt legényegyletekben és önképzőkörökben vitatkoztak róla.

1868-tól 1890-ig az ipari viszonyok is so-

kat változtak. A céhek maradványai el-
tűnedezték, a nagyobb városokban ipar
képződött, a nagyipar kezdett kialakulni,
munkás és munkaadó között a patriarchá-
lis viszonyok felbomlottak, a proletarizálódás
folyamata megindult és a szociáldemo-
krata párt megalakult. Ebben az időben
vett nagyobb lendületet a cipésmunkások
mozgalma is.

1891-ben a budapesti cipésmunkások
szaklapot adtak ki, amely könnyebbé és in-
tenzivebbé tette az agitációt és az egész or-
szág cipész-csizmadiamunkásait közelebb
hozta egymáshoz. 1891 április elsején jelent
meg a Cipész első száma és a budapesti
cipészsegédek szakegylete 1891 augusztus
1-én magánhelyiségbe költözött. Csupa új
dolgok voltak akkoriban ezek, amelyek fo-
kozták az agitátorok és a tagok munka-
kedvét és fejlesztették a szervezethez való
ragaszkodás érzetét.

Ezzel egyidejűleg az egész országban
röpiratokkal és a szaklap segítségével meg-
indítják az agitációt és országos kongressz-
szusra hívják a cipészeket. Egyévi agitáció
után 1892 április 17—18-án tartatott meg a
cipésmunkások országos kongresszusa
Budapesten, amelyen 24 városból jöttek
össze a cipésmunkások küldöttelei. A kon-
gresszus tanácskozása és határozatai, ame-
lyeket külön füzetben is kiadtak, az egész
országban ismeretessé tették a cipésmun-
kások mozgalmát. A kongresszus kimondta,
hogy minden városban szakegyesületet kell
alakítani. A kongresszus után a nagyobb

vidéki városokban meg is indult az agitáció. Szervező bizottságok alakultak, amelyek előfizetőket gyűjtöttek a Cipész-nek, alapszabályokat dolgoztak ki és szervezni iparkodtak a cipész-csizmadia munkásokat. Természetes, hogy a gyakorlatban mindez nehezen ment, mert hiszen a legtöbb városban, ha lelkes emberek voltak is, de gyakorlattal a mozgalom vezetésében nem bírtak. A legtöbb helyen pedig, ahol nekilendült a mozgalom, a hatóságok önkényes módon, erőszakkal megakadályozni iparkodtak azt. Mindjárt a kongresszus után Debrecenből két szaktársunkat, Nagyváradról pedig egyszerre hat szaktársunkat utasította ki a rendőrség, azért, mert értekezleteket tartottak, alapszabályokat dolgoztak ki és szakegyesületet akartak alakítani.

1894-ben tartották a cipészmunkások a második kongresszusukat, amelyen országos szervező bizottságot választottak. A szakszervezetek alakulását sürgették és a létező cipészszervezetek szövetségét határozták el. 1896-ban és 1900-ban voltak még cipészkongresszusok, amelyek az előbbiek nyomán országos egyesület alakítását sürgették, a létező egyesületek szövetségét, szervezetek megteremését szorgalmazták. Az 1896. évi harmadik kongresszus elhatározta, hogy minden helyi szervezet bevételeinek 5%-át a központi szervező bizottságnak küldje be az országos agitáció fedezésére, bérharcok támogatására és a nemzetközi szolidáris kötelességek teljesítésére. Az 1900. évben tartott kongresszus sürgeti

az országos szervezet megteremtését és a sztrájkjog elismerését.

Az országosítás előtt cipésszakegyletek voltak Arad, Debrecen, Győr, Pécs, Brassó, Szeged, Kassa, Kolozsvár, Temesvár, Pozsony, Miskolc és Kaposvár városokban. A helyi egyesületek gyakran megszűntek vagy taglétszámuk gyakran annyira le-
apadt, hogy rendes működést kifejteni nem tudtak. A hatósági üldözés is sok helyen tönkretette a mozgalmat és az alapszabályok jóváhagyására évekig kellett várni. Az 1894. év után a hódmezővásárhelyi véres események miatt az egész Alföld kivételes állapotok alá helyeztetett; 1897-ben és 1898-ban ugyanezen állapotokat honosította meg Bánffy a városokban. Az ipari munkások szervezkedését is tüzzel-vassal tönkre akarták tenni. A toloncolások és lefotografálások Budapesten is napirenden voltak. A szaklapok ellen is tucatszám indították a sajtópereket és ha izgatásra alkalmas anyagot nem tudtak felfedezni valamelyik szaklapban, akkor sajtórendőri kihágás címén indítottak pert a szaklapok ellen és szigorú ítéletekkel sújtották a vádlottakat. A Cipész-nek³ a 90-es években sok sajtópere volt.

A 90-es években bérharcok, sztrájkok és bojkottok is voltak, már vidéki városokban is. A meglevő decentralizált szervezetek mellett azonban a munkások gazdasági har-

³ Lásd bővebben a „Budapesti cipészsegédek szakegylete 25 éves története“ és a Cipész illető évfolyamait.

cainak szükséges szabadszervezeti berendezkedései nem alakulhattak ki és így a gazdasági harcok, néhány eset kivételével, a kívánt eredményt nem hozták meg.

A

Magyarországi Cipész-Csizmadia Munkások és Munkásnők Szak- egyesülete működése 1903. évtől 1912. év végéig.

Az előző mozgalomban már élesen kidom-
borodott az a felfogás, hogy a céltudatos
szakszervezeti mozgalom sikeres lefolyta-
tásának elengedhetetlen feltétele az orszá-
gos szakszervezet. Az országos cipésmun-
kás-kongresszusok tárgyalásain és hozott
határozataiban ismételten hangsúlyozták,
hogy a munkások országos szervezése olyan
gyakorlati és központosítást igénylő cél,
amelyért legelsősorban kell küzdeni és min-
den eszközt fel kell használni e cél eléré-
sére. Nem is a mozgalomban volt annak az
oka, hogy oly soká valósulhattak meg ná-
lunk az országosjellegű munkásegysüle-
tek; a munkásmozgalom vezetői minden al-
kalommal hangoztatták azt, hogy a mun-
kásoknak épp úgy van joguk szakegysüle-
teket alakítani, mint ahogy az uraknak tet-
szésük szerint szabad és lehet kaszinókat,
kártyázó klubokat, rózsafüzér és egyéb
megbutító szervezeteket létesíteni.

A magyar urak azonban az államhatalom minden erejével, a közigazgatás és bírászkodás összes gépezeteivel kiirtani akarták a munkásmozgalmat s jó sokáig hitték is, hogy rendőri zaklatásokkal, szigorú birói ítéletek kiszabásával, az egyesülési és gyülekezési jog barbár eltiprásával a magyarországi munkásokat „kijózanítják” a szociáldemokrácia tanaiból. A legvadabb Bánffy-féle üldözések közepette az egész polgári sajtó egyhanguan azt irta, hogy nincs talaja nálunk a szocializmusnak, hogy csak néhány izgató műve az egész munkásmozgalom, hogy tehát következképp ki lehet irtani az idegen talajból ideplántált szociáldemokrata munkásmozgalmat. S éppen ebben az időszakban nyújtott a magyarországi munkásság a szervezettséghez és a szociáldemokrata párthoz való ragaszkodásáról olyan szemléltető példát, hogy a magyar hatóságok, ha rövid időre is, de kényszerültek vad hajszájuk alábbhagyásával. És a munkásságnak ebben az időben folytatott szívós harca az elszenvedett rengeteg sok üldöztetés, bebörtönzés és toloncoltatás árán vivta ki magának az országos szervezeteinek elismertetését. Amikor fent a miniszteriumban látták, hogy a barbár üldözések, toloncoltatások és fotografálások nem irtják ki a szociáldemokráciát, hanem az üldözések dacára a munkások ragaszkodnak szervezeteikhez, akkor nagynehezen ráadták magukat arra, hogy az országosjellegű munkásegyesületek alapszabályait jóváhagyják.

1901-ben és 1902-ben a nagyobb szakmák szervezetei már foglalkoztak az országos szövetségek létesítésével. Ugyanebben az időben foglalkoztak vele a cipésmunkások is. Az 1900-ban tartott cipésmunkás-kongresszuson tárgyalták az országos szakegyesület kérdését és attól az időtől kezdve állandóan napirenden volt.

Az alakulás.

A cipésmunkások nem alakítottak külön országos szervezetet, hanem a Budapesti Cipészsegédek Szakegylete alapszabályait módosították és alakították át országos-jellegű alapszabályokká. A Budapesti Cipészsegédek Szakegylete 1902. évben ünnepelte meg 25 éves fennállását és ugyanazon évben elkészítették az országos alapszabályokat, amelyeket 1902 december 3-án a belügyminiszterium láttamozott. Az 1903 március 19-én tartott közgyűlés foglalkozott az országos agitáció megindításával és az egyesület ügymenetének ez újabb alakulás szerint megkívánt irányításával. A közgyűlés után az egész országban megindult az agitáció új csoportok létesítése érdekében, ugyyszintén a fennállott helyi egyesületek csatlakozása céljából is. Az első évben — 1903-ban — a volt helyi egyesületek közül négy olvadt be az országos egyesületbe és *kilenc új csoport alakult* olyan nagyobb helyeken, ahol az országosítás előtt egyáltalában nem volt cipésmozgalom. 1904-ben és 1905-ben azután a

fennálló összes vidéki egyesületek csatlakoztak az országos szervezethez. A budapesti cipőfelsőrészkesztő-munkások szervezete azonban még mindig kívül áll a cipésmunkások országos egyesülete kötelékén és e magatartásával a cipészipari munkások küzdelmétől távol tartja a szakma munkásainak egy részét. 1906. évi január elsején beolvadtak ugyan országos szervezetünkbe, de még mielőtt a beolvadás véglegesen megtörtént volna, csatlakozásukat kicsiny okok ürügye alatt visszacsinálták. Legutóbb a Szakszervezeti Tanács bevonásával indultak meg a csatlakozásra vonatkozó tárgyalások és ez még most is folyamatban van.

Tagjárulék.

A tagjárulék az elmúlt 10 év alatt sok változáson ment keresztül, míg végre 1911. évben a tagdíjosztályozással megteremtődött az az alap, amely legpraktikusabb rendszere a tagdíjbefizetéseknek.

A tagdíjjárulék kezdetben nagyon alacsony volt. A volt helyi egyesületekben a legtöbb vidéki városban még havijárulék volt és általában sokan azt hitték, még a mozgalomban tevékenyen résztvevő emberek közül is, hogy az alacsony járulék legjobb módja az indifferens munkások megszervezésének. Az egyesület térfoglalása és fejlődése folyamán azonban csakhamar be kellett látnia mindenkinek, hogy a magasabb járulékokkal lehetséges egyrészt a

szervezetet fejleszteni, másrészt pedig a szervezettel szemben támasztott igényeket kielégíteni. Bizony sokat kellett a tagdíjjárulék felemeléseért küzdeni, verekedni, de most utólag beigazolódik, hogy ez szükséges és praktikus dolog volt. A tagdíjjárulék a következő volt az elmúlt 10 évben: 1903. és 1904. évben 14 fillér volt a hetijárulék, 1905-től 1909-ig pedig 20 fillér. 1907-től 1909-ig a 20 filléres járulékon kívül a gyári segédmunkások részére 10 fillér volt a hetijárulék. 1910. évben 20 fillérről 30 fillérre emeltetett fel a tagdíjjárulék és emellett megmaradt a gyári segédmunkások 10 filléres hetijáruléka is. 1911. évben történt meg a tagdíj osztályozása és 1912. évben már az egész év folyamán ezen rendszer szerint folytak a tagdíjbefizetések. A négy osztályra osztott tagdíj a következő: I. osztály heti 40 fillér, II. osztály heti 30 fillér, III. osztály heti 20 fillér, IV. osztály heti 10 fillér.

Tagforgalom.

A tagforgalomról e füzetben táblázatos kimutatást közlünk, amely képét nyújtja annak a nagy taghullámozásnak, amely egyesületünket érinti. Az alakulás első évében 1903-ban 44.696 hetijárulék folyt be és 1507 új tag lépett be egyesületünkbe. A legtöbb új tag (8874) 1906-ban lépett be egyesületünkbe. A legtöbb hetijárulék 204.869, 1907. évben folyt be és ugyanezen évben 7863 új tag iratkozott be. 1908-ban kezdő-

Kimutatás a befizetett hetek számáról és a tagforgalomról.

Befizetett hetek				Tagforgalom								
évben	száma	Az előző évvel szemben		Tagok száma az év elején	Be- léptett	Kima- radt v. töröl- tetett	Kimu- tatott- taglét- szám az év végén	Az előző évvel szemben		Taglét- szám évi átlag- ban	Az előző évvel szemben	
		emel- kedés	esés					emel- kedés	esés			
1903	44696	?	?	?	1507	?	1704	?	?	1117	?	?
1904	66851	22155	—	1704	3383	2805	2282	578	—	1671	554	—
1905	103030	36179	—	2282	4705	3944	3043	761	—	2576	905	—
1906	148739	45709	—	3043	8874	5792	6125	3082	—	3718	1142	—
1907	204869	56130	—	6125	7863	7902	6086	—	39	5121	1403	—
1908	171759	—	33110	6086	5051	7170	3967	—	2119	4294	—	827
1909	125073	—	56686	3967	2868	3605	3230	—	737	3127	—	1167
1910	86406	—	38667	3230	2237	2711	2756	—	474	2160	—	967
1911	87161	755	—	2756	3959	3804	2911	155	—	2179	19	—
1912	127863	40702	—	2911	4831	4479	3263	352	—	3197	1018	—

dött a visszaesés és tartott 1910. évig. Akkor volt ugyanis a gazdasági válság, a nagy munkanélküliség, amely miatt a cipész-csizmadiamunkások amugy is bizonytalan helyzete még bizonytalanabb volt és ennek következtében állt be a visszaesés. Hozzájárult ehhez a cipésziparban végbemenő nagy átalakulás is. 1903. év végén a tagok száma 1704 volt. Az átlagos taglétszám a 47-es számítási kulcs alapján 1117 volt. Legnagyobb volt a taglétszám 1907. évben, míg a rákövetkező években a taglétszám fogyott és csak 1912. évben érte el ismét a taglétszám az 1909. évi taglétszámot. 1912. év végén a tagok száma 3263 volt. Az átlagos taglétszám 1912. évben 3197. Ez a taglétszám osztályok szerint a következőképp oszlik meg:

I. osztály	— — — — —	209 tag
II. „	— — — — —	1522 „
III. „	— — — — —	615 „
IV. „	— — — — —	851 „
Összesen —		3197 tag

Hogy a taghullámozás milyen nagy szakszervezetünkben, azt a táblázatos kimutatásunk hűségesen visszatükrözi. Évről-évre ezer és ezer új tag lép be szervezetünkbe, de ugyanannyi el is esik. Tíz év alatt szervezetünkbe belépett 45.000 és kimaradt 42.000 tag.

A csoportok száma.

A csoportok száma is olyan hullámozó, mint a tagok száma és ez szoros kapcsolat-

ban is áll egymással, amennyiben mind a kettőnek a hullámozása a cipészipari viszonyok bizonytalanságából ered. Az egyesület első évében a beolvadt egyesületekkel együtt 20 csoportja volt egyesületünknek s ezután is minden évben alakultak új csoportok, de meg is szűnt minden évben több csoport. Tíz év alatt alakult összesen a beolvadt egyesületekkel együtt 187 csoport, megszűnt 130 csoport, a működő csoportok száma 1912. év végén 57 volt.

A csoportok forgalmát az alábbi táblázat tünteti fel:

Év	Csoportok száma az év elején	Alakult vagy újból kezdett működni	Megszűnt	Működő csoport az év végén	Emelkedés	Esés
1903 —	7	13	—	20	13	—
1904 —	20	31	4	47	27	—
1905 —	47	30	14	63	16	—
1906 —	63	32	12	83	20	—
1907 —	83	27	38	72	—	11
1908 —	72	7	10	69	—	3
1909 —	69	4	17	56	—	13
1910 —	56	5	9	52	—	4
1911 —	52	18	15	55	3	—
1912 —	55	13	11	57	2	—

Hatósági üldözés.

A csoportok megszűnésének okai nem tisztán a szaktársaink bizonytalan helyzetében, gyakori kényszer munkahely változásaiban lelik magyarázatukat, hanem a hatósági üldözések, zaklatások is sok csoportunkat tönkretették és egyes helyeken a hatósági üldözések következtében éveken

át nem lehetett csoportot alakítani. A koalíciós kormány alatt, Andrássy Gyula belügyminiszter adta ki 1906. évben a 122.000. számú rendeletét, amelylyel tág teret nyitott a szervezetek zaklatására és a csoportok alakulásának megakadályozására. A kormány és a kutyaszövétségek együttes rohama dühöngött 1906., 1907. és 1908. években a munkásszervezetek ellen és az uszítók óbégatásait a magyar hatóságok figyelemre méltatták. Tucatszámra oszlatták fel a szervezeteket. Szakegyletünk 20 csoportját függesztették vagy oszlatták fel a hatóságok 1907., 1908. és 1909. években és pedig a következő helyeken: Szombathely, Losonc, Orosháza, Nagyvárad, Temesvár, Lugos, Segesvár, Keszthely, Arad, Mohács, Zalaegerszeg, Kaposvár, Debrecen, Oravicabánya, Békésgyula, Dombóvár, Törökszentmiklós Gyergyószentmiklós, Nagyenyed és Tokaj.

A kisebb városokban a csoport működésének megakasztásával a mozgalom is megszűnt, a nagyobb városokban azonban szaktársaink túltették magukat az üldözéseken és ha legális szervezetüket feloszlatták vagy felfüggesztették, más keretben tovább vitték és fentartották a szervezetet.

Munkaközvetítés.

A munkaközvetítés lényeges alkotó része annak a védelemnek, amely a szakszervezetten át érvényesül a munkások javára. Munkaközvetítésével szervezetünk majd

minden csoportja foglalkozik. Majdnem mindenhol megvalósították azt szervezeteink és iparkodnak a kívánalmaknak eleget tenni. A hatósági vagy munkáltató-szervezetek közvetítő irodái a közvetítésnél nem hogy csak figyelembe nem veszik a munkásérdekeket, hanem ellenkezőleg, amennyiben csak módjuk van hozzá, közvetítésükkel a munkaviszonyok rosszabbodását idézik elő. Ezzel szemben kell a munkásoknak szervezetük útján a közvetítéssel védekezni. Megbízható értesüléseket a szakegyesületi munkaközvetítő nyújt a munkásoknak közvetítés alkalmával, mivel annak csak az áll érdekében, hogy közvetített tagjait a betöltendő hely munkaviszonyairól teljes nyíltsággal és őszinteséggel informálja, felvilágosítsa. Sajnos, minden csoportunkból a közvetítésre vonatkozó statisztikai adatok nem állnak rendelkezésünkre és így egyesületünk e téren végzett teljes munkáját részletes számadatokkal nem világíthatjuk meg. Egyesületünk legnagyobb csoportjának, az I. számú csoport közvetítésének adatai azonban rendelkezésünkre állanak és tájékoztatul azokat leközzöljük. Az I. számú csoport közvetítőirodájához 10 év alatt 11.419 esetben fordultak munkásokért a munkaadók és kerestek 17.418 munkást. A csoport közvetített összesen 10 év alatt 12.124 munkást vagyis a keresletnek 69.6%-át kielégítette. A többi csoportok közvetítése körülbelül együttvéve ugyanannyi, mint az I. számú csoporté.

Oktatás.

A munkások érdekeinek megvédése mellett az oktatás, a tagok nevelése, intelligenciájuknak fokozása a legfontosabb kulturális cél. A munkásság előre törekvése, de nyomasztó helyzete és az alacsony kultúrnívó, amely nálunk Magyarországon a népnevelés gyatrasága miatt megvan, nagyon szükségessé teszi azt, hogy a szakszervezetek minden irányban hathatósan teljesítsék az oktatás terén feladatukat. Szakegyesületünk e téren különösképpen iparkodott feladata teljesítésére. Évről-évre a legtöbb csoportban rendszeresen tartattak előadások a tudomány minden ágából és ahol csak alkalom kínálkozott, az elemi oktatásokat is rendszeresítettük. Budapestről vidéki városokba küldtünk felolvasókat és a könyvtárak gyarapítására állandóan nagy súlyt helyezett egyesületünk. Egyesületünk csoportjainak könyvtáraiban 5165 kötet könyv van, amely lehetővé teszi azt, hogy tagjaink saját szorgalmuk és ambíciójuk szerint az önművelődés útján előbbre jussanak.

A tagok jogainak nemzetközi védelme.

Sokáig úgy volt, hogy a szerzett tagsági jog alapján, segélyigényeit csak helyben, ahol tag volt valaki, ott élvezhette. Az országos egyesület alakulásával a jogok élvezetének és gyakorlatának határai kitágultak, amennyiben bármely tag bármely

csoport területén igénybeveheti szerzett jogait. Minden csoport területén saját szervezetében van a tag s bár hova veti-hányja a sors, jogainak értéke megmarad. És amint ki kellett építeni az országos szervezeteket, hogy a munkások érdekei megvédésének területe nagyobb, egységesebb és szilárdabb legyen, épp úgy ki kellett építeni a tagok jogainak nemzetközi védelmét is.

Nemzetközi cipésmunkás-kongresszusokon megállapodtak a különböző országok szervezetei, hogy tagjaik szerzett tagsági jogait kölcsönösen elismerik és a külföldre utazó tagok segélyigényeit kielégítik. E célt szolgálja a nemzetközi unió, amelyhez a magyarországi cipész-csizmadiamunkások szervezete is tartozik. Az unióhoz tartozik Európa minden államában létező országos cipésmunkás-szervezet, mintegy száz-ezer taggal. Szakegyesületünk tagjai tehát bármely országban, úgy mint itthon, tagsági jogaik értelmében segély- és egyéb jogaik élvezetére biztosítva vannak.

Segélyezés.

Szakegyesületünk segélyezési rendszere a tíz év folyamán több változáson ment át. 1903-ban csak munkanélküli és utassegélyt nyújtott tagjainak. A munkanélküli segély négy héten át heti 6 korona, az utassegély évenként 2.40 korona volt. 1906-ban a munkanélküli segély 6 koronáról 8 koronára emeltetett fel, az utassegély pedig kilométer rendszer alapján tökéletesített.

Az 1911. évi július hó 30. és 31-én tartott küldött-községiülés a tagdíj osztályozásával kapcsolatosan a fokozatos segélyezés rendszerét valósította meg egyesületünkben és a költözködési és rendkívüli segélyezések is bevezetettek. A segélyezés most a következő :

Munkánélküli segély.

1 évi tagság, 52 befizetett hét után évenként az

I. osztályban	4	heti	segély	à	10 K = 40 K
II.	4	„	„	à	8 K = 32 K
III.	4	„	„	à	6 K = 24 K
IV.	4	„	„	à	4 K = 16 K

3 évi tagság, 156 befizetett hét után, tekintet nélkül arra, hogy a tag ezen idő alatt segélyt élvezett-e vagy sem, évenként az

I. osztályban	4	heti	segély	à	11 K = 44 K
II.	4	„	„	à	9 K = 36 K
III.	4	„	„	à	7 K = 28 K
IV.	4	„	„	à	5 K = 20 K

6 évi tagság, 312 befizetett hét után, tekintet nélkül arra, hogy a tag ezen idő alatt segélyt élvezett-e vagy sem, évenként az

I. osztályban	4	heti	segély	à	12 K = 48 K
II.	4	„	„	à	10 K = 40 K
III.	4	„	„	à	8 K = 32 K
IV.	4	„	„	à	6 K = 24 K

Utassegély.

Az utassegély mérve és nagysága a következő :

1 évi tagság, 52 befizetett hét után évenként az

I. osztályban	16	napi	segély	à 1 K = 16 K
II. „	10	„	„	à 1 K = 10 K
III. „	8	„	„	à 1 K = 8 K
IV. „	5	„	„	à 1 K = 5 K

3 évi tagság, 156 befizetett hét után, tekintet nélkül arra, hogy a tag ezen idő alatt segélyt élvezett-e vagy sem, évenként az

I. osztályban	18	napi	segély	à 1 K = 18 K
II. „	14	„	„	à 1 K = 14 K
III. „	10	„	„	à 1 K = 10 K
IV. „	7	„	„	à 1 K = 7 K

6 évi tagság, 312 befizetett hét után évenként az

I. osztályban	20	napi	segély	à 1 K = 20 K
II. „	16	„	„	à 1 K = 16 K
III. „	14	„	„	à 1 K = 14 K
IV. „	10	„	„	à 1 K = 10 K

Költözködési és rendkívüli segély.

Rendkívüli segélyt, a segély neméhez mérten, rendkívüli esetekben kaphat a tag.

Nős, családos tagok, akik munkaalkalom változása miatt egyik városból a másikba kénytelenek költözködni és költözködésük 15 kilométernél nagyobb távolságra esik, a járulékok befizetése és tagsági évük arányában jogosult utassegélyt költözködési segélyként egyszerre felvehetik. Az olyan nős, családos tagok, akik a munkánélküli segélyt egyáltalán nem, vagy nagyon csekély mértékben veszik igénybe, költözködés esetén és indokolt esetekben a jogosult utassegélyen felül rendkívüli segélyt is

nyerhetnek. Az ilyen segélyek összegét esetről-esetre a központi vezetőség állapítja meg.

A tíz év alatt kifizetett segélyeket a következő táblázat tünteti fel:

Év	Heti járulékok utáni bevételek	Segélyekre kifizetett összeg	Százaléka a befizetett járulékoknak
	k o r o n á k	b	a n
1903 —	6.257.42	1.018.—	16.27
1904 —	9.359.23	1.674.23	17.89
1905 —	16.447.94	2.442.31	14.85
1906 —	29.747.80	3.522.53	11.84
1907 —	40.691.—	7.453.77	18.32
1908 —	32.379.20	12.612.63	38.95
1909 —	22.467.70	11.073.78	49.29
1910 —	18.074.80	6.994.57	38.70
1911 —	24.642.30	4.764.69	19.34
1912 —	29.926.90	4.680.67	15.69

A segélykiadások összege legnagyobb volt 12.612.63 korona (38.95%) 1908-ban, a bevételek legnagyobb összege adatott ki segélyekre 1909-ben, amikor is a 22.467.70 korona tagdíjbevételel szemben 11.073.78 korona (49.29%) segélykiadás volt. Ezen években volt a tíz év alatt legnagyobb a munkanélküliség. 1906-ban volt legkisebb arányu (11.84%) a segélykiadás. Akkor jó munkamenet volt. A munkanélküli segélyezésnek a jelentősége és munkásvédelmi szerepe általában élénken visszatükröződik a kimutatáson. Rossz munkamenet alatt, amikor a munkáltatók elbocsátják munkásaikat, amikor a munkások munkanélkül kénytelenek lenni és nincs mire támaszkodniuk, nincs miből élniük, akkor a szervezet ereje, segélyezésének mérve teszi lehetővé tagjainak védelmét, sok esetben

Kimutatás a magyarországi cipész-csizmadia munkások és munkások szakszervelete tíz évi összbevételéről és kiadásáról.

Év	B e v é t e l e k						K i a d á s o k													
	Hetijárlékokból		Beíratásidíjakból		Egyéb bevételek		Össz-bevétel		Segélyekre		Oktatás és könyvtárra		Közügyi- seks, agitá- ció és el- lenőrzés		Helysé- gek fen- tartása		Egyéb ki- adásokra		Össz- kiadás	
	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f
1903	6257	42	804	30	7542	80	14604	52	1018	—	2853	33	272	24	2685	82	4374	01	11203	40
1904	9359	23	1842	72	10397	56	21599	51	1674	23	5775	7	1148	74	5424	94	6535	42	20559	05
1905	16447	94	2352	46	13104	58	31904	98	2442	31	2644	69	2085	—	10394	39	16599	31	34165	70
1906	29747	80	4437	—	23724	40	57909	20	3522	53	4376	20	2613	91	11493	44	28712	98	50619	06
1907	40691	—	3931	80	20613	87	65236	67	7453	77	3845	79	8312	18	13026	89	34920	69	67559	32
1908	32379	20	3535	40	17900	32	53814	92	12612	63	3516	24	3760	64	13066	72	24659	39	57615	62
1909	22467	70	2049	30	13675	41	38192	41	11073	78	2415	41	1454	12	9707	87	14426	54	39077	72
1910	18074	80	1574	90	16119	84	35769	54	6994	57	1829	48	3256	65	8119	74	14513	47	34713	91
1911	24642	30	2771	30	13883	37	41296	97	4764	69	1892	48	4638	66	8685	07	16277	72	36259	03
1912	29926	90	3381	70	13628	63	46937	23	4680	67	3065	19	3226	65	9230	68	25776	67	45979	86
	229994	29	26680	88	150590	78	407265	95	56237	18	32214	94	30768	79	91835	56	186796	20	397852	67

[illegible]

ások és munkásnők szakegyesülete Köz- mutatása az 1912. évről.

KIADÁS

		K	f	K	f
1	Segélyezések:				
	a) II. osztályu munkanélküli se- gély — — — — —	235	—		
	b) IV. osztályu munkanélküli se- gély — — — — —	20	—		
	c) Utassegély — — — — —	18	—		
	d) Költözködési segély — — — — —	50	—		
	e) Rendkívüli segély — — — — —	197	60	520	60
2	Jogvédelem — — — — —	820	72		
3	Közös jogvédelem (Szaktanács) — —	537	59	1358	31
4	Könyvtári kiadás — — — — —			148	20
5	Lakásfenntartás és telefon — — —			707	20
6	Személyi kiadás:				
	a) Központi alkalmazottak — — —	5280	—		
	b) Fővárosi alkalmazott — — —	1104	—		
	c) Tiszteletdíj — — — — —	100	—	6484	—
7	Ügykezelési kiadások:				
	a) 20.000 tagsági könyv — — —	3000	—		
	b) Havileszámolási ivenk és köny- vek — — — — —	345	—		
	c) Járulékbélyeg és egyéb nyom- tatványok — — — — —	1352	—		
	d) Postaköltség — — — — —	122	44		
	e) Irodaszerek és bélyegzők — — —	60	54		
	f) Postacsekkezelés — — — — —	43	90		
	g) Munkásbiztosítás — — — — —	154	34		
	h) Kapupénz — — — — —	111	40		
	i) Hirdetések — — — — —	130	—		
	j) Levélhordónak — — — — —	18	—	5337	62
8	Agitáció:				
	a) Vasuti bérletjegy — — — — —	905	—		
	b) Kiküldetések — — — — —	1794	32		
	c) Nemzetközi Unió-Járulék — — —	145	79	2845	11
9	A csoportoknak küldött — — — — —			525	—
10	Egyéb kiadások:				
	a) Kölcsön visszafizetése — — —	2800	—		
	b) Társadalomtudományi Társa- ság tagdíja — — — — —	30	—		
	c) Átmenő tételek — — — — —	100	52	2930	52
				20856	56
11	Egyenleg:				
	a) Készpénz 1913 január 29-én — —	937	61		
	b) Takarékbetét — — — — —	2582	28		
	c) Postatakarékban — — — — —	987	56	4507	45
	Összesen — — — — —			25364	01

A magyarországi cipész és csizmadia me

BEVÉTEL ponti irodájának egyesit

		K	f	K	f
1	Pénztári állomány:				
	A központban 1912 január 21-én	5221	81		
	A csoportban 1912 január 1-én —	3234	10	8455	91
2	8348 I. oszt. hetijárulék à 40 fillér	3339	20		
3	60882 II. oszt. hetijárulék à 30 fillér	18264	60		
4	24598 III. oszt. hetijárulék à 20 fillér	4919	60		
5	34035 IV. oszt. hetijárulék à 10 fillér	3403	50	29926	90
6	Beíratási díj 4831 új tag után à 70 fill.			3381	70
7	Pótló könyvekből — — — — —			20	70
8	Külön járulékokból — — — — —			1904	74
9	Pártoló tagoktól — — — — —			66	—
10	Ünnepélyek és tánciskola — — —			9553	63
11	Különféle bevételek a központnál	482	60		
	Különféle bevételek a csoportoknál	1600	96	2083	56
Összesen —				55393	14

Iskolák és munkásnők csoportjainak és köz- mutatója 1912. évről.

KIADÁS

		K	f	K	f
1	Munkanélküli segély a központnál:				
	I. oszt. tagoknak — — — — —	—	—		
	II. oszt. tagoknak — — — — —	235	—		
	III. oszt. tagoknak — — — — —	—	—		
	IV. oszt. tagoknak — — — — —	20	—		
	Munkanélküli segély a csoportok- nál:				
	I. oszt. tagoknak — — — — —	90	—		
	II. oszt. tagoknak — — — — —	1547	82		
	III. oszt. tagoknak — — — — —	48	—		
	IV. oszt. tagoknak — — — — —	64	—	2004	82
2	Utassegély a központnál — — —	18	—		
	Utassegély a csoportoknál — — —	301	25	319	25
3	Költőzködési segély a központnál	50	—		
	Költőzködési segély a csoportok- nál — — — — —	105	85	155	85
4	Rendkívüli segély a központnál —	197	60		
	Rendkívüli segély a csoportoknál	220	04	417	64
5	Jogvédelem a központnál — — —	1358	31		
	Jogvédelem a csoportoknál — — —	424	80	1783	11
6	Oktatás és lapok előfizetése — —			1634	44
7	Könyvtár a központnál — — — —	148	20		
	Könyvtár a csoportoknál — — — —	1282	55	1430	75
8	Házbér a csoportoknál — — — —			7329	64
9	Fűtés, világítás stb. a központnál	707	20		
	Fűtés, világítás stb. a csoportoknál	1193	84	1901	04
10	Személyi kiadások a központnál	6484	—		
	Személyi kiadások a csoportoknál	2136	90	8620	90
11	Ügykezelési költség a központnál	5337	62		
	Ügykezelési költség a csoportoknál	1033	85	6371	47
12	Leltári kiadások — — — — —			438	19
13	Agitáció a központnál — — — —	2845	11		
	Agitáció a csoportoknál — — — —	381	54	3226	65
14	Ünnepélyek és tánciskola — — —			5239	19
15	Egyéb kiadások a központnál — —	2930	52		
	Egyéb kiadások a csoportoknál — —	2176	40	5106	92
16	Pénztári állomány a központban			45979	86
	1913 január 29-én — — — — —	4507	45		
	Pénztári állomány a csoportokban				
	1912 december 31-én — — — — —	4905	83	9413	28
	Összesen —			55393	14

megélhetését. A társadalom, a termelési rend csak elnyomja, keresetnélkülivé, kitaszított páriává teszi a munkásokat, de jövőjükről, munkanélküliség esetén való megélhetésükről nem gondoskodik Ezt maguk a munkások végzik el szervezetük, szakegyesületük segítségével.

Pénztári forgalom.

Egyesületünk pénztári forgalmáról táblázatos kimutatásokat közlünk. És pedig a csoportok 1912. évi bevételeiről és kiadásairól, a központ 1912. évi bevételeiről és kiadásairól, e két kimutatás összesítéséről, vagyis szakegyesületünk 1912. évi egész pénztári forgalmáról, továbbá a tiz évi összes bevételek és kiadásokról. A kimutatások visszatükrözik az egyesület gyarapodását, egyes évek stagnálását úgy, amint a valóságban volt. Tiz év alatt a bevétel és kiadás a következő volt :

Bevételek :

Hetijárulékokból — — —	229.994.29	kor.
Beiratási díjakból — —	26.680.88	„
Egyéb bevételek — — —	150.590.78	„
Összesen —	407.265.95	kor.

Kiadások :

Segélyekre — — — — —	56.237.18	kor.
Oktatásokra — — — — —	32.214.94	„
Agitációra — — — — —	30.768.79	„
Magánhelyiségek fentartására — — — — —	91.835.56	„
Egyéb — — — — —	186.796.20	„
Összesen —	397.852.67	kor.

Legnagyobb tétel a pénztári forgalomban a vegyes, illetve egyéb bevételek és kiadások összege. A bevétel ezen tételében vannak összesítve a különjárulékok, amelyek csak egyes csoportokban fordulnak elő házbérpótlék, munkásotthon-alap címén, tehát nem általános, hanem helyi jellegűek. Továbbá az adományok, pártolódíjak, mulatságok és tánciskolák bevételei. A mulatságok és tánciskolai bevételek maguk 94.000 koronát tesznek ki.

A kiadásoknál ugyancsak az „egyéb“, illetve vegyes kiadások között vannak az ügykezelési, beruházási, leltári, személyi kiadások és költségek, továbbá a mulatságok, tánciskolai és vegyes kiadások összesítve. A mulatságok és tánciskolai kiadások összege 60.000 korona. Ügykezelés, felszerelés és beruházás költségei 77.252.50 koronával szerepelnek az egyéb, illetve vegyes kiadások között.

A magánhelyiségek fentartása tíz év alatt 91.000 koronájába került egyesületünknek, segélyekre 56.000, oktatásokra 32.000, agitációra 30.000 koronát adott ki egyesületünk. A kiadások mind pozitív célt szolgálnak. A magánhelyiségek fentartására fordított kiadások teszik lehetővé a kényelmes egyesületi helyiségeket, amelyek elvonják a munkásokat a korcsmázástól, lehetővé teszik a társaséletet, a könyvtárak fentartását és az előadások megtartására alkalmas helyül szolgálnak. Az oktatásokra, segélyekre és agitációra kiadott összegek egyenesen védik, fejlesztik a mun-

kások kulturális élettartamát. A magán-helyiségek fentartása növeli a beruházási és leltári kiadásokat, amely azonban bekapcsolódik a kitűzött cél elérésébe, hogy a munkások szervezettségét, osztálytudatos nevelését és kulturális fejlődését mennél biztosabban és sikeresebben hajthassuk végre.

Egyesületünk bevétele legkisebb volt az alakulás első évében, 1903-ban, legnagyobb volt 1907-ben: 65.000 korona. Ugyanezen évben volt legnagyobb a kiadás is, amely 2000 koronával multa felül a bevételeket. 1908., 1909. és 1910. években csökkentek a bevételek és 1907—1908. és 1909. években több volt a kiadás, mint a bevétel. Ezen években 20 fillér volt a tagjárulék és épp e kedvezőtlen pénzügyi helyzet alapján emeltetett fel a tagdíj 30 fillérre. 1910. évben aztán meg is szűnt már a deficit és a következő években a bevételek ismét emelkedtek.

*

A történeti hűség kedvéért még egy dologról kell megemlékeznünk. 1909. és 1910. években egyesületünk legnagyobb csoportjában — az első számú csoportban — személyes veszekedések dultak, amelyek bénították a mozgalmat. Annyira fajult a dolog, hogy a veszekedéseket vivők, amikor meggyőződtek arról, hogy eljárásukkal és magatartásukkal elszigetelten állnak, külön cipésszervezet alakítását készítették elő.

Ahogy ez az aknamunka a vezetőségnek tudomására jutott, tizenegyet közülük az

egyesületből kizárt. Ezután a külön szervezet meg is alakították, amely azonban megérdemelt sorsára jutott, a kezdett kezdetén elzüllött, tönkremént.

Rövid kivonatban sorakoztattuk fel szakegyesületünk tizéves történetének főbb eseményeit. Sok kísérő beszéd nem kell hozzájuk, maguk az adatok beszélnek.... Hosszu évek törekvéseinek és küzdelmeinek eredménye az országos szakegyesület. Kitartással harcoltak érte, üldözéseken, bebörtönözéseken keresztül gázolva, folytatták szívós küzdelmüket és az óhajtott cél eléretett.

Tíz év alatt az országos egyesület kialakult, nagyszerű nevelő munkát végzett és a cipész-csizmadia-munkások lealázó, nyomoruságos sorsának leküzdésére harcosokat nevelt. Tovább kell építeni, szervezkedni, tagokat gyűjteni, de mindig szívósan kitarítani és akkor az eredmény nem maradhat el.

A cipész-csizmadia munkások gazdasági mozgalma 1903. évtől 1912. év végéig.

A gazdasági mozgalom lehetőségének feltétele a jó szervezettség. Ez pedig azelőtt kevésbé volt meg. A helyi szervezetek mellett a szabadszervezetek nem alakulhattak ki. Enélkül pedig sikeres gazdasági harcot folytatni nem lehetett.

A cipézmunkások régebbi szervezeteiben nagy általánosságban megvolt ugyan az erős törekvés arra, hogy helyzetükön javítsanak, munkaviszonyaikat rendezzék, de szervezetük ezen cél megvalósítására be rendezve nem volt.

A munkaviszonyok.

A cipész-csizmadiamunkások helyzete az országosítás előtti években nagyon rossz volt. 1897-től 1904-ig olyan elzüllött állapotok voltak a cipészipari munkaviszonyokban, hogy ez a gyalázatos helyzet egyenesen sarkalta, üzte, hajtotta a cipész-csizmadiamunkásokat arra, hogy nyomorúságos helyzetükön változtassanak.

A cipésziparban eddig az ideig már nagy változás állt be. A kézműközepipar erősen

ki volt alakulva és kezdett csucspontjához közeledni. Most nincsenek már kézi munkára berendezett olyan nagy középipari cipészüzemek, mint akkor voltak. A Márkus-Mayer, Lichtmann, Schwarcz Testvérek, az Agulárok és ehez hasonló több nagyobb üzemek sok munkást foglalkoztattak. Száz-százötven ember dolgozott a felsorolt és az ezekhez hasonló egy-egy cipészipari cégnél. A sitz-rendszer, az otthonmunka teljes mértékben ki volt alakulva és a nagyobb cégek munkásai mindannyian sitzen dolgoztak. Az előretörő középipar a lehető legképtelenebb munkabérrendszert teremtette meg és ebből szivta gyarapodását. A középipar a sitzrendszerrel járó nyomoruságos helyzetet aknázza ki teljes mértékben a maga javára.

A cipőgyártóipar is ekkor kezdett kialakulni. Az 1900., 1901. és 1902. években több gyár létesült. Mödlingből a cipőgyárat állami kedvezmények elnyerése végett áthelyezik Magyarországra Temesvárra és a „Turul“ cipőgyár kialakul, a Brettschneider-féle cipőgyár Selmecebányán, a Kobrak Budapesten és a Moskovitz-féle cipőgyár Nagyváradon ugyanezen időtájt létesültek. Az erős fejlődésben lévő kézi cipőközépipar versenyre kel a gyárakkal és az alacsony bérek, kedvezőtlen munkaviszonyok révén iparkodik érvényesülni és továbbfejlődni. A gyárakban is rettenetes rossz állapotok fejlődnek ki, a munkások ellentállóképessége, mivel szervezve alig voltak, nem érvényesülhetett és így a munkaviszonyok az egész vonalon rosszabbodtak.

Az 1896. évi kiállítás utáni években, 1897-ben és 1898-ban, igen nagy arányu a cipésziparban a munkanélküliség. Ezrével csatangolnak munka nélkül a munkások, járnak üzletről üzletre, olcsón ajánlkoznak munkavállalásra és ez a körülmény csak rosszabbá tette a munkaviszonyokat. Hátártalan hosszú munkaidőt dolgoztak a cipésmunkások, a bérek rendkívüli alacsonyak, a városi élet pedig általában drágább lesz. Az otthonmunka lehetővé teszi a munkáltatóknak azt, hogy egy és ugyanazon munkanem elvégzéséért különbözőféleképpen fizessenek. Valóságos licitáció folyt akkoriban a munkabérek körül és a legképtelenebb állapotok fejlődtek ki. Hogy ezeket az állapotokat teljes egészében megvilágítsuk, amely történeti szempontból is, meg a gazdasági harcok terén való elindulás szempontjából is nagyon fontos, ideiktatunk statisztikai adatokat a munkabérek-ről, amely megvilágítja a cipésmunkások akkori nyomorúságos helyzetét. Az adatokat „A Cipész” 1900. évi 19. és 20. számából vettük. „A Cipész” ezen számaiban 66 budapesti legnagyobb cipészüzemből vannak az adatok összegyűjtve, amelyek az akkori munkabéreket és azt tüntetik fel, hogy egy és ugyanazon munkaadók, alkalmazott munkásaikat különbözőképpen fizették. A 66 üzletben, mint „A Cipész” írja, körülbelül 2000—2500 munkás volt foglalkoztatva. Eszerint tehát az alább felsorolt munkabérek a cipésmunkások számottevő nagy részére vonatkoztak. Az adatok a következők :

Rendelt, varrott férficipők után páronként fizetett :

4 munkaadó	— — — — —	3.— kor.
21	— — — — —	3.20 „
9	— — — — —	3.40 „
12	— — — — —	3.60 „
11	— — — — —	4.— „
5	— — — — —	4.40 „
4	— — — — —	4.60 „

Rendelt szeges férficipők után páronként fizetett :

6 munkaadó	— — — — —	2.— kor.
20	— — — — —	2.20 „
19	— — — — —	2.40 „
11	— — — — —	2.60 „
6	— — — — —	2.80 „
4	— — — — —	3.— „

Raktári varrott férficipők után fizetett páronként :

19 munkaadó	— — — — —	2.60 kor.
21	— — — — —	2.80 „
11	— — — — —	3.— „
6	— — — — —	3.20 „
4	— — — — —	3.40 „
3	— — — — —	3.60 „
2	— — — — —	3.70 „

Raktári szeges férficipő után páronként fizetett :

6 munkaadó	— — — — —	1.40 kor.
13	— — — — —	1.60 „
11	— — — — —	1.70 „
19	— — — — —	2.— „
11	— — — — —	2.10 „
4	— — — — —	2.40 „
2	— — — — —	2.60 „

Rendelt varrott női cipők után páronként fizetett :

3 munkaadó	— — — — —	2.20 kor.
7 „	— — — — —	2.40 „
9 „	— — — — —	2.60 „
15 „	— — — — —	2.80 „
12 „	— — — — —	3.— „
11 „	— — — — —	3.20 „
5 „	— — — — —	3.40 „
3 „	— — — — —	3.60 „
1 „	— — — — —	3.80 „

„A Cipész“ megjegyzi, hogy raktári női varrott munka a 66 üzletben állandóan mindegyikben nem fordul elő és így ennek felsorolását elhagyja. Tovább közli azonban az adatokat és pedig :

Rendelt szeges női cipők után páronként fizetett :

4 munkaadó	— — — — —	1.40 kor.
11 „	— — — — —	1.60 „
23 „	— — — — —	1.70 „
12 „	— — — — —	1.80 „
8 „	— — — — —	2.— „
6 „	— — — — —	2.20 „
2 „	— — — — —	2.40 „

Raktári női szeges cipők után páronként fizetett :

7 munkaadó	— — — — —	1.— kor.
11 „	— — — — —	1.20 „
13 „	— — — — —	1.40 „
11 „	— — — — —	1.50 „
10 „	— — — — —	1.60 „
8 „	— — — — —	1.70 „
2 „	— — — — —	2.— „

„A Cipész“ idézett közleményében megállapítja azt is, hogy átlag a különböző munkákból hány párt készít el hetenként egy-egy munkás és így megállapítja a heti keresetet is. Eszerint a 18 korona átlagos heti kereset háromszor fordul elő és pedig a *rendelt varrott férfimunka készítésénél két munkaadónál, a férfi varrott raktári munka készítésénél egy munkaadónál, a rendelt női munka készítésénél egy munkaadónál*. Összesen a 66 munkaadó közül 4, mondd négy munkaadónál van 18 korona átlagos heti kereset. Hogy hány munkásnak volt a négy munkaadónál 18 korona heti keresete, azt az idézett közlemény nem állapítja meg. Bizonyos azonban az, hogy ezek a silány bérek, amelyeket a statisztika felsorol, nagyon silány heti keresetre nyújtottak módot és ezt is csak úgy tudták elérni a munkások, ha nagyon sokat, 14—16 órát dolgoztak naponként, ami abban az időben általános szokás volt.

Ilyenek voltak Budapesten a munkaviszonyok, a vidéki városokban még rosszabb volt a helyzet. A vidéki városokban is ki volt alakulva már az otthonmunka, legalább a nagyobb városokban igen és a munkabérek legtöbb helyen még rosszabbak voltak, mint Budapesten. A csizmadiamunkások helyzete még rosszabb volt. A munkaadóknál való bentlakás és kosztolás a kisebb vidéki városokban legnagyobb részt meg volt. A csizmadiáknál általános volt ez a rendszer. Sok helyen a csizmadiamunkások még évi fizetéssel is el voltak szegődve és ezen módszer

mellett a munkateljesítmény ki volt kötve, mert hiszen a csizmadiamunkásoknak bizonyos mennyiségű munkát az évi szerződés mellett el kellett végezni.

A szabadszervezet kialakulása.

A cipész-csizmadiamunkások ezen nyomasztó helyzete kényszerítette a munkásokat a gazdasági harcokba. Az 1900. és 1902. években Budapesten már nagy harcok vannak s 1903-ban a vidéki városokban is. Ekkor azonban a szabadszervezet még nem volt kialakulva. A munkások gazdasági harcait legtöbbször a nyomasztó helyzet okozta elkeseredés hozta létre. A gazdasági harcoknak sem az előkészítése, sem a vezetése nem rendszeres még és mivel a szabadszervezet még nincs kialakulva, a harcban állók rendszeres segítyezést sem kaphatnak. Az elkeseredés és a nyomoruság kergeti bele a munkásokat a gazdasági harcokba és koplalások, legkínosabb nélkülözések között vívják harcaikat. De e harcok megérlelik a mozgalom vezetői által régen sürgetett ellentállási alap megteremtését; ennek központilag való kezelését s a szabadszervezetnek az egész országban való kiépítését. Ezzel aztán a gazdasági harcok megvívása biztosíttatik és az egész harc céltudatosabb formát öltött.

Támadó harcok.

A munkások ahogy megszerveződtek és helyzetük tudatára jutottak, azonnal hely-

zetük javítására törekedtek. Támadólag kellett fellépniök, mert hiszen a munkaviszonyok rettenetes rosszak voltak; hosszú volt a munkaidejük, kevés volt a keresetük és a munkáltatók semmibe sem vették a munkásokat. A megélhetés feltételei fokozatosan drágultak és ezzel a munkások nyomorusága csak fokozódott. 1903-ban 60 esetben volt bérmozgalom 12 városban és e mozgalomban 2580 munkás vett részt. A mozgalmak átlag 12 és fél napig tartottak. Budapesten volt legnagyobb arányu a mozgalom, a nagyüzemek munkásai megmozdultak és az egész vonalon bérköveteléseket állítottak fel. A mozgalmak eredménnyel végződtek. 1904-ben 18 esetben volt bérmozgalom 11 városban és e mozgalmakban 1348 munkás vett részt. 1905-ben 21 bérmozgalom volt 12 városban és 1906-ban 58 városban 91 bérmozgalom volt. Eddig az ideig az egész országban a cipész-csizmadiamunkások támadólag léptek fel és iparkodtak a nagyon hátramaradt munkaviszonyaik megjavítására. A patriarchális viszonyokat, amely különösképpen a kisebb vidéki városokban meg volt, megszüntették, munkabéreiket felemelték és a munkaidőt megrövidítették. Ebben az időben a szabadszervezet már kiépült és a munkásoknak a támadásból a védekezésre is kellett gondolni.

Nagyobb harcok, kollektív szerződések.

A támadó harcokba mindenhol arra törekedtek a munkások, hogy a kivivott maga-

sabb munkabéreket szerződések kötésével is biztosítsák. Az 1902. és 1903. években kollektív szerződésekről még alig esik szó. A munkaadók még idegenkednek a kollektív szerződésektől és erősen ragaszkodtak ahhoz, hogy becsületszavuk elégséges garancia a megadott munkabérek betartására. Csakhamar bebizonyult azonban, hogy ez az adott szó egyenlő a nullával és a további harcokban a szerződésekhez ragaszkodtak a munkások. A legnagyobb arányú kollektív szerződés 1907. évben kötött Budapesten 19 havi időtartamra. Az 1902-től 1907. évi április végéig Budapesten lefolytatott parciális sztrájkok érlelték meg a budapesti munkások kollektív szerződését, amely e harcokban elért eredményeket Budapest egész területére, az összes munkásokra és munkáltatókra kötelezővé tette. A kollektív szerződéskötéssel négy osztályba soroztattak be a budapesti munkáltatók egy a munkásokból és munkáltatókból alakult közös bizottság által és a kollektív szerződés mind a négy osztályban megállapította az alapbéreket, a különlegességi munkák díjazását, amelyekért azelőtt nem, vagy alig fizettek valamit a mesterek. Ez a szerződés volt tíz év alatt a legnagyobb kollektív szerződés, amely a további harcokban a vidéki városokban is mintául szolgált. A kollektív szerződés békés megegyezés útján jött létre és nagy lépés volt a cipész-csizmadiamunkások munkaviszonyainak rendezésében.

Szivós és nagy harcokat kellett folytatni helyzetük javításáért a cipőgyári munká-

soknak is. A Kobrak-, Moskovicz- és a Turul-cipőgyárakban a tíz év leforgása alatt többször volt bérmozgalom, amelyek minden esetben nem vezettek eredményre. A cipőgyári viszonyok olyan rosszak és hátramaradottak Magyarországon, hogy állandóan ellentállásra, harcra kényszeríthetné a munkásokat. A cipőgyárakban a női munkaerőt és a fiatalok munkásokat leginkább kizsákmányolják és a munkások e rétegét legnehezebb szervezni, ellentállóképessé tenni s kitartó küzdelembe vinni. A Wolfner-féle hadfelszerelési gyárban Ujpesten is tíz hétig tartó szivós harcot vívtak a hadfelszerelési munkákon dolgozó szaktársaink. A küzdelemnek volt is valamelyes eredménye, utólag azonban a gyár úgy bosszulta meg magát, hogy kicserélte munkásait rossz munkamenet alatt és a béreket leszorította. A tíz év alatt 80 kollektív szerződést kötöttünk a munkáltatókkal, amelyek különböző időre terjedtek.

A munkaadók magatartása.

A munkáltatók nehezen barátkoztak meg azzal a felfogással, hogy a munkásoknak is joguk van a jobb lét utáni törekvésre. Sehogy sem akartak belenyugodni abba, hogy a munkaviszonyok rendezettebbek legyenek és a munkások keresete a megdrágult életfeltételekkel arányban álljon. Különösképpen pedig a kollektív szerződések és a munkások szervezetei ellen kezdtek szervezkedni. Az építőiparban alakult leg-

először az ugynevezett kutyaszövetség és ennek nyomán az összes számottevő iparágakban, így a cipésziparban is a munkáltatók arra a célra szervezkedtek, hogy a munkások szervezetét letörjék, a bérharcaikat lehetetlenné tegyék és a kormányt rábirják a munkásszervezetek feloszlatására, a sztrájkok lehetetlenné tételére s olyan sztrájktörvény alkotására, amely a munkások mozgalmait a jövőben lehetetlenné tegye. 1906-ban már nagy erővel folytatták a munkáltatók ezirányu agitációjukat, szervezeteket alkottak, egymás között szerződéseket kötöttek, szigorú kikötésekkel kötelezték magukat a munkások törekvéseinek megakadályozására. A kormánynál, a hatóságoknál eljártak a bérmozgalmak megakadályozása végett, feliratoztak, deputációztak a minisztereknél. A budapesti cipészipartestület 1906 november hónapban feliratot intézett a kormányhoz, melyben sztrájktörvény megalkotását sürgeti. E feliratában írja a következőket: „Büntesse meg a törvény szigoruan azt, aki bárkit is megakadályoz abban, hogy tisztességes munkával kenyerét megkereshesse. Büntesse meg szigoruan a munka meggátolására irányuló szövetkezést, összeesküvést, az anyagi vagy erkölcsi erőszakot, amely valakit megakadályoz abban, hogy dolgozhassék. Sőt büntesse meg szigoruan a törvény az erre irányuló titkos vagy nyilvános felbujtást, lakoltassa meg különösen azt, ha valamely munkásnak a munkába való állását nemcsak egy műhelyben vagy

egy gyártelepen tendálja, hanem arra is szorítkozzék, hogy az illetőt a másutt való munkábaállásnak a lehetőségétől megfossza és munkája után való kenyérkeresetétől elzárja. Megbüntetni kérjük a bármilyenü és rendszerü „bojkottot“ is, akár a munkásokra, akár a munkaadókra vonatkozzék is az.“

A sztrájk törés becestelen munkáját kívánták megvédeni törvényhozási uton a munkaadók és a munkások törekvéseit pedig megakadályoztatni szeretnék. Egymás között is olyan szerződéseket kötöttek, melyek párjukat ritkitják a tőke és munka közötti harcokban. Terrorizmusról beszéltek állandóan a munkáltatók, azzal vádolták a munkásokat és azok szervezeteit, hogy erőszakos eszközökkel dolgoznak és terrorizmussal kényszerítik bele a munkásokat a gazdasági harcokba. Ugyanakkor ők maguk osztálytársaikat nem tudták másképpen a munkások elleni törekvéseknek megnyerni, mint kötbérekkel, kötelező váltókkal kényszerítették őket a munkások elleni küzdelemre. A cipésmesterek minden nagyobb városban kötöttek ilyenü szerződést egymás között és így akarták meggátolni a munkások további törekvéseit, valamint a meglevő és kivivott eredményeket is le akarták törni. Ezen szerződések közül az akkori idők harcainak megörökítése végett leközljük a szegedi cipésmesterek szerződését, amelyet az 1906. év őszén dr. Jedlicska Béla királyi közjegyző közbenjöttével 905—1906. szám alatt kötöttek:

1. Kötelezzük magunkat arra, hogy a munkát ideiglenesen beszüntetjük, vagyis a munkásokkal *szemben sztrájkba lépünk*:

a) ha a cipésmunkások és munkásnők szakszervezete kötelékében álló munkások és munkásnők a mesterek és munkások közötti kötött szerződést a kikötött időn belül megszegik, vagyis sztrájkba lépnek, avagy a megállapodott fizetésen felüli követeléssel lépnek fel, vagy egyáltalán a szerződés rendjétől eltérnek vagy azzal fenyegetőznek;

b) ha a cipész-szakszervezeti munkások és munkásnők részleges sztrájkot kezdenek és folytatni akarnak;

c) ha a cipész-szakszervezeti munkások és munkásnők valamelyik mestert vagy munkaadót bojkottálják.

A bojkott elbírálására időről-időre egy bizottság választandó, amely bizottságba a bojkottált iparosmesternek vérbeli rokona be nem választható; a bizottság megvizsgálja azt, hogy mi oka a bojkottnak, ha a mester az oka, a rend betartására utasítandó, ismétlések esetén a mester ezen védelem alól elesik, a szakszervezeti munkások, illetve azoknak vezetősége a bojkott feloldására figyelmeztetendő a munkabeszüntetés terhe alatt.

2. Kötelezzük magunkat összesen és egyenként arra, hogyha ideiglenes munkabeszüntetés elhatároztatott, vagyis a mesterek a segédekkel szemben sztrájkba lépnek, a munkabeszüntetéstől számítva 24 órán, szóval huszonnégy órán tul a munka-

adó, vagyis a mester tovább dolgoztat, *ahány munkás tényleg dolgozik, vagy azon idő alatt dolgozott, minden egyes munkás után napi öt korona birságpénzt fizetni*, az ellenőrző bizottság, illetve a pénztáros kezeihez.

Ezen munkabeszüntetésre a szorosan vett családtagok és tanoncok nem kötelezhetők.

3. Minthogy ezen szerződés pontjait mindannyiunk összesen és egyenként is ismerjük és azt teljesen értjük, akik aláírtuk, *kötelezzük magunkat a birságlefizetésre olyképpen, hogy annak enyhítését a bíróságtól nem kérjük, sem azt a bíróság nem enyhitheti.*

4. A birságból befolyó pénzek hovafordítása a következőképp eszközöltetik:

a) A netalán felmerülő költségek fedezetére;

b) a bojkottált iparos-mestertársunk kártalanítására;

c) a netalán fenmaradó összeg minden évben kiosztandó, egy vagy több inségbe jutott vagy szerencsétlenül járt mestertársunk segélyezésére.

5. Minthogy ezen szerződés mesterek érdekei védelmére kötötett, azon mester, aki ezen szerződést aláírja, nem lehet a *cipész-munkások és munkásnők szakszervezetének sem rendes, sem pedig pártoló tagja; ha mégis a mesterek félrevezetésével tag volna és az maradna, avagy később beiratkozna közéjük, kötelezik magukat már most aláírásukkal arra, hogy egyszer s mindenkorra*

20 kor. birságot fog fizetni, amely egy elszenyvedett vagy szerencsétlen iparostársunk segélyezésére fordítandó.

6. Ezen szerződés mindaddig érvényben áll, amig itt Szegeden legalább tíz önálló cipész-iparos van, olyan, aki az iparát folytatja. És ha netalán jelen szerződés valamely pontja módosítást igényelne, a módosítást az aláírottak kétharmadrésze elhatározhatja, amely határozat a kisebb részre is kötelező.

7. Ezen szerződés kötelékéből az aláírottak közül, amig Szegeden iparát folytatja, *senki ki nem léphet önként.* — Azonban ezen szerződés védelmétől elesik, illetve az aláírottak közül törlendő azon mestertársunk, aki a cipésmunkások és munkásnők szakszervezetének akár rendes, akár pártoló tagja marad, vagy abba beiratkozik, habár a reá rótt és általa már most kötelezőleg elvállalt 20 korona birságot lefizette is.

8. Jelen szerződés és a netalán befolyt pénzek, melyek valamely pénzügyintézetben helyeztetnek el gyümölcsözés végett, az ezt tartalmazó betéti könyvecske a szegedi ipartestület irattárában, illetve pénztárában őrzendő.

A hatóságok magatartása.

A munkáltatók uszítását a hatóságok nagyon sok helyen figyelemre méltatták. A koalíciós kormány uralma alatt a munkáltatók uszításait az amugyis bornirt közigazgatási hatóságok kedvező alkalomnak tar-

tották az üldözésre és mindent elkövettek, hogy a munkások mozgalmait megakadályozzák. Nemcsak a szakegyesületi csoportokat oszlatták fel, hanem a bérmozgalmakat is lehetetlenné akarták tenni. A közigazgatási hatóságok, ahol csak beleavatkoztak a munkaadók és munkások közötti harcba, mindenhol a munkások kárára tették azt. Nagyváradon a sztrájkban álló csizmadiamunkásokat kitoloncoltatta a rendőrség a városból, Pápán a sztrájkban álló cipésmunkások vezetőembereit kiutasította a rendőrség, Kaposváron pedig a nem oda-
való illetőségű, de a mesterek által kizárt cipésmunkásokat szintén kiutasította a rendőrség. Így jártak el a magyar hatóságok a bérharcoknál. Durva önkénykedést vittek véghez a munkásokkal és bornirtságukban azt hitték, hogy a munkások mozgalmát megakasztják.

Kizárások és védelmi harcok.

A munkások által kivívott eredményeket a munkáltatók mindenáron le akarták törni és a védelmi harcokat és kizárásokat a munkáltató szervezetek provokálták. Önkényesen beleavatkoztak a munkaviszonyokba és a munkásokat belekényszerítették a védelmi harcokba. 1906. évig a cipésmunkások csak támadóharcokat vivtak, ugyanezen év második felében azonban már védelmi harcokat is kell vivni a munkásoknak és e harcokkal védik az előző években kiküzdött kedvezőbb munkaviszonyokat. 1906 decem-

Kimutatás a gazdasági mozgalmakról és az elért eredményekről.

Év	Hány városban volt mozgalom	Hány esetben volt mozgalom	Hány üzemet érintett a mozgalom	Hány munkás vett részt a mozgalmakban	Hány napig tartott átlag a mozgalom	A mozgalmakban veszített munkanapok száma	A mozgalmakban veszített munkabér		A mozgalmak révén elért emelkedés hetenként			A mozgalmak révén elért eredmény évenként összesen			Kollektív szerződés száma	Kollektív szerződés időtartama
							kor.	fill.	kor.	fill.	óra	kor.	fill.	óra		
1903	12	60	157	2585	12 $\frac{1}{2}$	32605	84.773	—	6585	40	2352	263416	—	94080	3	—
1904	11	18	75	1348	16 $\frac{1}{2}$	22450	45.347	—	756	—	2820	30247	—	112800	4	—
1905	12	21	85	587	10	5810	14.106	—	716	20	—	28648	—	—	2	—
1906	58	91	617	3572	13 $\frac{3}{4}$	48650	126.490	—	7065	80	4404	282632	—	176560	20	2
1907	44	—	1408	6529	21	39200	101.920	—	18645	60	5862	745824	—	234480	16	2 $\frac{1}{2}$
1908	28	41	199	1607	24 $\frac{1}{2}$	27649	71.886	50	2914	44	1381	116577	60	55240	10	2
1909	11	12	201	1628	27 $\frac{1}{2}$	38364	99.764	40	4632	20	—	182528	—	—	1	1 $\frac{1}{2}$
1910	9	13	104	370	13	4810	9.652	—	865	80	—	36632	—	—	4	2
1911	21	26	199	2259	9	6012	14.409	40	2559	96	3471	102398	40	138840	13	3
1912	27	34	259	2035	13 $\frac{1}{2}$	12942	30.268	80	5553	—	1446	211120	—	57840	7	3
		313	3304	22540		238492	598617	10	50294	40	21736	2000016	—	869840	80	

ber hóban kezdődtek a cipésziparban a kizárások, amelyek azután a további években is folytatódtak. 1906 december hónapban zárták ki a miskolci cipésmunkásokat, 1907 január elején a székesfehérvári és szolnoki csizmadiamunkásokat. 1907-ben, 1908-ban azután a kizárások és védelmi harcok fokozódtak. 1907-ben 6, 1908-ban 10 védelmi harcot kellett a cipész-csizmadiamunkásoknak végigküzdeni. 1907-ben 8, 1909-ben pedig 9 kizárással szemben kellett a harcot felvenni. 1909 február elsején járt le a budapesti cipésmunkások kollektív szerződése. Akkor volt a gazdasági válság tetőpontján, amely már 1907-ben kezdetét vette és ez a rossz munkamenet és a vele járó nagy munkanélküliség a munkaadók kizárásainak kedvezett. A budapesti cipésmunkások a lejárt kollektív szerződésüket félévre meghosszabbították, de a munkáltatók egy része a megegyezés után a szerződés meghosszabbítását nem vette tudomásul. Újabb tárgyalások kezdődtek, de ezek nem vezettek eredményre. 1909 április hóban a budapesti cipésziparosok és cipőkereskedők közös megegyezéssel a cipésmunkásokat a munkából kizárták. Tíz hétig folyt a szivós harc, amelynek eredménye az lett, hogy részben egyénenként, részben pedig csoportonként kényszerítve lettek a munkáltatók a szervezett munkabéremelést tartalmazó szerződéseket kötni. Ugyanakkor járt le a kolozsvári cipésmunkások szerződése is és a budapesti cipésmesterek uszítására a kolozsvári és temesvári cipésmesterek is

Kimutatás 1903-tól 1912. év végéig az egyes városokban Kifizetett sztrájksegélyekről.

Folyó- szám	A város neve	1903		1904		1905		1906		1907		1908		1909		1910		1911		1912		Összesen	
		K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f
1	Arad	—	—	—	—	—	—	—	—	300	42	—	—	—	—	—	—	—	—	956	21	1256	63
2	Baja	—	—	—	—	—	—	—	—	1277	40	234	60	—	—	—	—	—	—	—	—	1562	—
3	Békéscsaba	—	—	—	—	—	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	110	80	110	80
4	Brassó	—	—	—	—	150	—	—	—	400	80	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	550	80
5	Budapest	—	—	—	—	43	5868	72	—	606	60	7189	20	23803	22	—	—	22	—	44	80	40457	21
6	Cegléd	474	84	1086	40	1361	100	—	—	751	—	1538	77	—	—	218	40	897	22	—	—	3286	99
7	Debrecen	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40	—	—	—	—	—	—	—	258	40
8	Debrecen	—	—	—	—	—	—	—	—	182	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	182	—
9	Dombóvár	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	150	—	—	—	—	—	—	—	—	—	150	—
10	Eger	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	202	80	202	80
11	Erzsébetváros	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	32	—	—	—	—	—	—	—	—	—	32	—
12	Gyöngyös	—	—	—	—	40	—	—	—	—	—	122	20	—	—	586	—	—	—	—	—	748	20
13	Győr	—	—	—	—	200	—	—	—	745	14	936	18	—	—	609	60	335	76	50	—	2826	68
14	Hajduböszörmény	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	89	20	89	20
15	Hódmezővásárhely	—	—	—	—	—	—	—	—	656	56	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50	—
16	Kaposvár	—	—	—	—	300	—	—	—	100	40	1600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	745	76
17	Kassa	—	—	—	—	1350	—	—	—	130	40	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2000	40
18	Kecskemét	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	138	41	—	—	1480	40
19	Keszthely	—	—	—	—	—	—	—	—	100	60	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	138	41
20	Kolozsvár	—	—	—	—	550	—	—	—	731	94	—	—	1429	94	—	—	—	—	—	—	100	60
21	Körmend	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2711	88
22	Lugos	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	20	—	—	—	1687	20	—	—	400	—	400	—
23	Marosvásárhely	—	—	—	—	300	—	—	—	—	—	850	—	—	—	—	—	156	80	—	—	1707	20
24	Medgyes	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	76	—	—	—	—	—	—	—	1306	80
25	Miskolc	—	—	—	—	650	—	—	—	653	98	—	—	—	—	326	64	—	—	4540	—	76	—
																						6170	62

kizárták munkásaikat. 2000 cipésmunkás volt 1909. év tavaszán kizárva és ezt a harcot a cipésmunkások nagy fegyelmezettséggel és győzelemmel vívták meg.

Tíz év alatt a magyarországi cipésmunkások 313 gazdasági mozgalmat folytattak le. A mozgalmakban részt vett 22.540 munkás és munkásnő.

Segélyezés.

A harcban állók segélyezése fokozatosan emelkedett, különösképpen hosszú ideig tartották a kizárások és a kiadott segély legnagyobb összege a kizártak segélyezésére fordított. Kizárási és sztrájksegélyre 97.749 korona 99 fillért adott ki a szabadszervezetünk. Más segélynemeket is adott ki és pedig: rendszabályozási, munkanélküli és utassegélyt. Ezen utóbbi két segélykiadás azért fordul elő a szabadszervezeti kiadások között, mivel azon helyeken, ahol a hatóságok az egyesület csoportjainak működését lehetetlenné tették, kizárólag szabadszervezetbe tömörültek szaktársaink és az ő munkanélküli és utassegélyüket a szabadszervezet fedezte. A szabadszervezet összes kiadásai tíz év alatt a következő volt:

Segélyekre — —	114.580	kor.	88	fill.
Szaklapra — —	68.246	„	75	„
Agitációra — —	16.980	„	67	„
Helyiség fentar-				
tására — —	10.862	„	11	„
Egyéb kiadások	55.914	„	49	„

Összesen — 266.584 kor. 90 fill.

A gazdasági harcok eredményei.

A tiz év alatt megvívott gazdasági harcok eredményei kielégítőknak is mondhatók. Tiz év előtt, amíg a mozgalmak meg nem kezdődtek, a cipész- és csizmadiamunkások munkaviszonyai nagyon rosszak és hátramaradottak voltak. A munkabérek alacsonyak és a munkaidő végzetlenül hosszú volt. A lefolytatott harcok útján elért eredményekkel, a hátramaradott viszonyokat gyűrték le és tették jobbra szakértársaink. Tiz év alatt, évi : 2,000.016 korona munkabéremelkedést és 8.698.40 órai munkaidőrövidítést vívtak ki harcaikkal szakértársaink. Az elért munkabérek is elég tekintélyesek, de különösképp fontosnak kell tartanunk a munkaidő megrövidítése terén elért eredményeket, amely az egész országban lehetővé tette azt, hogy a cipész-csizmadiamunkások kulturnívója emelkedhessen. A régebbi idők „Blaumontag“-ját és az ezzel egybekapcsolt slendriánságot a rövidebb munkaidő küszöbölte ki. A különböző ferde szokások és durvaságok, amelyek azelőtt a cipész-csizmadiamunkások között szokásosak voltak, a munkaviszonyok javításával, a munkabérek emelkedésével és a munkaidő megrövidítésével volt kiirtható. A mozgalom nevelte, öntudatosá és értelmessé tette a munkásokat és így munkateljesítésüket is fokozta és általában értékessebbé, társadalmilag hasznosabbá tette őket.

A munkabéremelkedés terén elért eredmények leginkább kitűnnek az egyes párok

Páronként fizetett munkabérek Budapesten.

	I.			II.						III.						IV.					
				o s z t á l y																	
	Varrott			Szege			Varrott			Szege			Varrott			Szege			Varrott		
	K	f		K	f		K	f		K	f		K	f		K	f		K	f	
1907. évben:																					
Férficipőkért	6	—		4	40		5	20		3	60		4	80		2	90		4	40	
Női cipőkért	6	—		4	—		5	20		3	20		4	20		2	40		4	20	
1912. évben:																					
Férficipőkért	7	60		5	40		6	60		4	60		5	20		3	40		5	—	
Női cipőkért	7	60		5	40		6	60		4	60		5	—		3	—		4	80	
1913. évben:																					
Férficipőkért	8	—		5	60		7	—		5	—		5	40		3	60		5	—	
Női cipőkért	8	—		5	60		7	—		5	—		5	20		3	20		4	80	

Páronként fizetett munkabérek egyes városokban.

Városok nevei	Munkanemek megnevezése																	
	férfi varrott cipő			férfi szeges cipő			női varrott cipő			női szeges cipő			fiucipők			gyermek-cipők		
	1902		1912	1902		1912	1902		1912	1902		1912	1902		1912	1902		1912
	K	f		K	f		K	f		K	f		K	f		K	f	
Arad --- --- ---	3 60	5 80		2 60	3 80		3 20	5 60		2 20	2 90		1 40	2 10		1 20	1 60	
Békéscsaba --- ---	3 80	6 ---		2 40	4 ---		3 60	5 60		2 20	3 40		1 40	2 60		— 80	1 40	
Győr --- --- ---	3 80	5 50		2 40	3 70		3 20	4 80		2 20	3 20		1 50	2 80		1 ---	2 ---	
Hódmezővásárhely	3 60	5 ---		2 20	3 60		3 ---	4 60		2 ---	3 20		1 30	2 60		— 90	1 80	
Kaposvár --- ---	3 40	5 40		2 40	3 80		3 ---	5 40		2 20	3 40		1 40	2 40		1 ---	2 ---	
Kecskemét --- ---	3 ---	5 40		2 20	3 60		2 60	5 40		1 80	3 ---		1 20	2 60		— 90	1 90	
Kolozsvár --- ---	4 ---	5 80		3 ---	3 60		2 60	5 80		2 40	3 40		2 ---	2 80		1 80	2 40	
Marosvásárhely ---	3 60	5 40		2 60	3 60		3 20	5 40		2 20	3 40		1 60	3 20		1 ---	1 80	
Miskolc --- ---	3 80	6 ---		2 80	4 ---		3 60	6 ---		2 40	3 70		2 ---	3 20		1 60	2 30	
Nagykanizsa ---	3 40	5 80		2 60	3 80		3 ---	5 40		2 30	3 60		2 ---	3 20		1 80	2 30	
Pécs --- ---	3 80	6 ---		2 80	4 ---		3 60	6 ---		2 60	4 ---		1 60	3 60		1 40	2 50	
Szeged --- ---	3 20	5 40		2 40	3 40		2 60	4 80		2 ---	3 ---		1 60	2 50		— 80	1 90	

után fizetett munkabérek összehasonlításából. A bérharcok előtt fizetett munkabéerekről csak kevés adat áll rendelkezésünkre és így a tíz év előtti adatokat a mostaniakkal csak azokon a helyeken hasonlíthatjuk össze, amely helyekről pontos adataink voltak. Tizenkét vidéki városból vannak ilyen adataink és Budapesten is csak az 1900. évben összegyűjtött adatok állnak rendelkezésünkre, amelyeket fentebb le is közöltünk és ezekkel állíthatjuk szembe a mai munkabéereket. Budapesten, mint már fentebb említettük, négy osztályban vannak az alapbérek megállapítva és az akkori és mostani munkabéereket, mindig a legkisebbet és legmagasabb fizetett béreket véve mértékül, Budapesten a következők :

Varrott férficipők után fizettek 2 korona 60-tól 4 korona 60-ig, ma ugyanezen munkák alapbére páronként 5 és 8 korona.

Varrott nőicipők után fizettek páronként 2 korona 20-tól 2 korona 80-ig. Ma az alapbér 4 korona 80 és 8 korona.

Szeges férficipő után fizettek páronként 1 koronától 3 koronáig, ma fizetnek 3 koronától 5 korona 60 fillérig.

Szeges női munka után fizettek páronként 1 koronától 2 koronáig, ma fizetnek 2 korona 60-tól 5 korona 60-ig.

Vidéki városokban.

Varrott férficipő munkabére volt páronként 3 koronától 3 korona 80-ig és csak

egy városban, Kolozsváron fizettek 4 koronát, ma fizetnek 5 korona 40-től 6 koronáig.

Varrott nőicipők után fizettek páronként 3 koronától 3 korona 60-ig, ma fizetnek 4 korona 60-tól 6 koronáig.

Szeges férficipők után fizetnek páronként 2 korona 20-tól 2 korona 80-ig, ma fizetnek 3 korona 60-tól 4 koronáig.

Szeges nőicipők után fizettek 1 korona 80-tól 2 koronáig, ma fizetnek 3 korona 60-tól 4 koronáig.

Ezenkívül igen lényegesen számba jön a munkabéremelkedéseknél a különlegességi munkák díjazása, amelyeket azelőtt, amíg bérharcok nem voltak, egyáltalán nem vagy csak szórványosan fizettek, akkor is nagyon silányan a munkaadók.

A vásári munkákat készítő cipész- és csizmadiamunkások munkabérei aránylag nagyobb mértékben emelkedtek, mint a városi rendelt munkákat készítő cipésmunkásoké. Az ezen munkanemeknél dolgozó munkások munkabére volt a legalacsonyabb tíz év előtt s így természetesen az emelkedés az ő munkabérük javításában legnagyobb arányú. Az országosítás előtt a vásári munkákat készítő cipész- és csizmadiamunkások, Budapestet kivéve, teljesen szervezetlenek voltak és így akkori béreikről összegyűjtött adatok sincsenek, ennél fogva mostani és régebbi munkabéreik között hasonlítást nem tehetünk. Legmeszebbmenő lépés a munkaviszonyok terén a csizmadiaiparban történt; kismértékben de való, hogy Mezőtúron a csizmadiamun-

kások öt műhelyben, 14—16-an, *órabér mellett dolgoznak*. Az órabér 32—34 fillér. A munkaidő 10 óra. Ezen műhelyekben munkafelosztás mellett dolgoznak a munkások. E rendszerrel a munkások is, meg a mesterek is meg vannak elégedve.

Küzdelem az otthonmunka ellen.

A cipésmunkás-mozgalomnak hosszú éveken át folytatott küzdelmeinek sarkalatos pontja volt az otthonmunka, a mi nyelvünkön: a sitzrendszer elleni küzdelem. Ok volt rá elég, hogy a sitzrendszer ellen a küzdelmet folytassák. A sitzrendszer lényegesen közrejátszott a munkabérek letörésére és alkalmas módja a rendszertelen munkaviszonyok fentartásának. Régebben úgy fogták fel ezt a kérdést, hogy míg a sitzrendszer megszűntetve nincs és a műhelyeket ki nem vítették a munkások a munkaadóktól, addig a munkabéreket lényegesen emelni nem lehet és ha felemelik is a munkabéreket, a sitzrendszer mindig módot nyújt a munkaadóknak arra, hogy a felemelt béreket letörjék. A küzdelem tehát elsősorban a sitzrendszer megszüntetésére irányult. A nagyobb gazdasági harcokkal a sitzrendszer elleni küzdelem is változott, praktikusabb lett. A munkások nagyobb szervezettsége és a munkabérek terén elért sikerek megadták a lehetőséget arra, hogy az otthonmunka elleni küzdelemben praktikusabbak legyünk. Az 1909 február elsején történt

budapesti második kollektív szerződés megkötésénél, a szakszervezet a mesterek és munkások közös bizottsága előtt, az otthonmunka elleni küzdelemre azt a javaslatot tette, hogy a munkások és mesterek közösen állítsanak fel *központi cipésműhelyeket*. A javaslat a következő:

„A központi cipésműhely célja és feladata az, hogy a ma szétszórta, otthon a saját lakásaikon és a különböző szittanyákon dolgozó cipésmunkások részére egészséges dolgozóhelyeket létesítsen. Ezen kiindulási céllal kapcsolatban ama további célt is kívánja szolgálni, hogy az összevont, a központi műhelyben egy munkatelepen dolgozó munkásokat a megosztott munkarendszerre és a legszükségesebb gépkezelésre kioktassa. Hogy ez a cél keresztülvihető legyen, a központi műhely gépeket szerez be és gondoskodik arról, hogy a gépek kezelésének elsajátításáról a munkások oktatást nyerjenek.

A központi műhely általános tanműhely jellegével bír és sem egyes rétegek, sem egyes osztályok érdekei alá nem rendelhető, hanem Budapest összicipészeinek közintézménye.

A központi műhely, mint ilyen, csak dolgozó hely és nem vállalat. A központi műhelyben dolgozó munkások egyénileg vállalják a munkáltatóktól a munkát és ők maguk felelősek elkészítéséért.

A központi műhely igazgatását felerészben a munkáltatókból, felerészben a

munkásokból alakított paritásos igazgatóság igazgatója.“

Ezt a javaslatot a munkáltatók kiküldött tárgyaló bizottsága egyhangulag elfogadta és a részletek kidolgozására bizottság küldetett ki. A munkáltatók azonban a kollektív szerződés meghosszabbítására vonatkozó megállapodást, amelynek kiegészítő része volt a központi műhelyek felállítása is, — felrugták és áprilisban a cipésmunkásokat kizárták. Így azután a munkáltatókkal közösen tervbe vett cipésműhelyek felállítása elmaradt.

Szervezetünk azonban a cipésműhelyek felállításának kérdését nem ejtette el, hanem 1912. év november elsején maga a szervezet rendezett be cipésműhelyt, amely az eddigi tapasztalatok szerint nagyon jól bevált és teljesen fedi azokat a kívánalmakat, amelyeket a cipésmunkások joggal követelhetnek. A szakszervezet 1090 koronáért szép, tágas, világos és egészséges helyiséget bérelt és azt az egészségügyi kívánalmaknak megfelelően rendezte be. A műhelyben hetenként 1 korona 30 fillér sitzpénzt fizetnek szaktársaink, holott magánlakásokban 2 korona, 2 korona 20 fillért is fizetnek már Budapesten sitzpénzt. 1912 november elsején nyílt meg a műhely és attól az időtől állandóan 26—30 szaktárs dolgozik a központi műhelyben.

Összesítés.

Tíz év alatt mind a két szervezetünkben kialakultak azok a szükséges organizmusok, amelyek a mozgalom céltudatos fejlesztésének szükséges előfeltételei. A járulékos és segélyezési rendszer elérte legtökéletesebb alakját és a gazdasági harcok megvívása, a szerzett tapasztalatok alapján, nagy körültekintéssel történik. Tíz év alatt mind a két szervezetünk, a belső erősödés terén csak úgy, mint a terjeszkedés és agitáció terén keresztül esett a kezdetlegesség tűzpróbáján. A két szervezet együttesen, a szabadszervezet csak úgy, mint a szakegyesület a cipész- és csizmadiamunkások érdekeinek megvédését, kulturális törekvésük lehetőségét hathatósan elősegítették. A két szervezetnek főbb kiadásai tanuskodnak erről. Tíz év alatt a szabadszervezet és szakegyesület főbb kiadásai együttesen a következők voltak:

Munkánélküli segélyre	43.067·72
Utas és költözködési segély	7.519·41
Rendkívüli segélyre	2.083·30
Sztrájk és kizárási segély	97.749·99
Rendszabályozottak segélyezésére	1.857·70
Fogház segély	2.129·10
Külföldi és más szakmák segélyezésére	5.734·48
Jogvédelemre	10.676·36
Oktatásokra	32.214·94
Szaklapra	68.246·75
Agitációra	47.749·46
Helyiségek fentartására	102.697·67

Összesen: 421.726·88

Ezek a kiadások mutatják, hogy a szak-

szervezet a munkások érdekeinek megvédését szolgálja. Segélyekben vagy ezzel egyenértékű művelődési célokra fordítja bevételeit és ezzel szolgálja a munkások érdekeinek megvédését. Tíz év alatt az ország minden számottevő városában agitáltunk, szervezkedtünk; iparkodtunk felrázni a cipész- és csizmadiamunkásokat, nógattuk, biztattuk őket, hogy sorsukkal, helyzetükkel törődjenek.

Súlyos viszonyok között kellett nagyon sokszor a szervezkedés munkálatait folytatni. A hatóságok üldözéseivel, a munkálatok erőszakoskodásaival és a termelési viszonyok állandó bizonytalanságával kellett megküzdeni.

A cipészipari viszonyok tíz év alatt sokat változtak és nagy átalakuláson ment át a cipészipari termelés. Állami szubvenciókkal teremtettek nálunk cipőgyáripart és a kapzsi vállalkozók a cipőgyártáson csakhamar busás jövedelmekre tettek szert. A hazai cipőgyárak fellendülése maga után vonta nálunk a külföldi tőkeerős cipőgyáripár főlényes versenyt, amely a cipőbehozatal nagy arányaiban nyilvánul meg. E közben a kézi cipőközépipar hanyatlásnak indult és szűk körre szorult. 1912. év második felében pedig a cipőgyáripár jutott Magyarországon válságba; több gyár teljesen megszűnt és a nagyobbak közül is a Moskovitz, Kobrak cipőgyár válságos helyzetben vannak. A Kobrak cipőgyár csőd eljárás alatt van s a Moskovitz-gyár sorsa sem dőlt el még 1913. augusztus havában. A

cipőgyárakat, a gyárosok kapzsisága és a cipőgyártáshoz való nem értése sodorta bele a pusztulásba. A kisipar már csak tanoncokkal, a fiatal munkaerők kizsákmányolásával tengeti életét. A munkás nélkül dolgozó kismesterek száma óriási mértékben megsaporodott. Budapestet kivéve, az ország nagyobb városaiban, Arad, Debrecen, Szeged, Szabadka, Pécs, Pozsony, Kassa, Szombathely és még egész sorában a városoknak még egyszer annyi a mesterek száma, mint a munkásoké. Ilyen termelési viszonyok mellett nehéz a szervezkedés és ezek a viszonyok magyarázzák meg azt a nagy tag- és csoportfluktuációt, amely szakszervezetünkben tíz év alatt előfordult.

Mindennek dacára nem szabad kétségbe esnünk. A züllött termelési viszonyok a tőkések, a munkáltatók kapzsiságában és Magyarország közgazdasági viszonyainak hátramaradottságában lelik magyarázatukat. Az osztályuralom népellenes, zsaroló politikája teremti a rossz munkásviszonyokat s ezek kényszerítik a munkásokat a tömörülésre és a további küzdelemre. Szervezkedjünk mi is tovább, gyűjtsünk tagokat, hogy a következő években nagyobb eredményeket vivhassunk ki.

Kiadá

[illegible]